

Sygn. akt I C 164/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Lipnicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Żaklina Skrzypczak

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Sp. z o.o. w K.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

1. powództwo oddała;
2. przyznaje kuratorowi procesowemu nieznanemu z miejsca pobytu pozwanego M. K. – adw. L. R. wynagrodzenie z tytułu pełnionej funkcji w kwocie 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych 40/100), liczonego wraz z podatkiem VAT, którą nakazuje wypłacić z zaliczek uiszczonych przez powoda do kwoty 180 zł, a w pozostałej części z sum budżetowych Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu),
3. nakazuje ściągnąć od powoda (...) sp. z o.o. w K. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu) kwotę 41,40 zł tytułem skredytowanych części wynagrodzenia kuratora.

I C 164/15

UZASADNIENIE

Powód - (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła o ustanowienie kuratora dla osoby nieznannej z miejsca pobytu wraz z pozwem o zapłatę. Domagała się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 530,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wniosku powódka wykazała, że pomimo podjęcia prób ustalenia aktualnego miejsca pobytu nie udało się ustalić nowego adresu pozwanego. Korespondencja adresowana do pozwanego na wskazany w pozwie adres powraca awizowana z adnotacją: „zwrot adresat wyprowadził się”. Pismem z dnia 25.06.2014 r., Wójt Gminy C. poinformował, że pozwany aktualnie nie posiada zameldowania na pobyt stały ani czasowy.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła iż zawarła umowę sprzedaży energii elektrycznej dnia 12.11.2007 r., z J. K. o dostarczanie energii elektrycznej do lokalu związanego z gospodarstwem domowym, położonym w miejscowości Ł., przy ulicy (...). Za dostarczaną energię i usługi dystrybucyjne powód wystawiał i doręczał faktury VAT w postaci blankietów oraz noty odsetkowe tj. blankiet nr (...) na kwotę 117,76 zł, fakturę VAT nr (...) na kwotę 463,80 zł oraz notę odsetkową nr (...) na kwotę 30,07 zł. Powódka powołując się na fakt, iż J. K. zmarł dnia 06.05.2014 r. to zobowiązany do zapłaty powyższych należności jest pozwany M. K., który zamieszkiwał w nieruchomości w okresie powstania należności dochodzonych pozwem oraz faktycznie korzystał z dostarczanej energii elektrycznej i usług dystrybucyjnych. Uzasadniając powyższe pełnomocnik powoda powołał się na treść art. 353¹ w związku z art. 60

kc, iż w sposób zrozumiały zawarł z powodem umowę na dostawę energii elektrycznej oraz usługi dystrybucyjne, o czym świadczy fakt korzystania przez pozwanego ze świadczonych przez powoda usług w postaci dostawy energii elektrycznej oraz usług dystrybucyjnych.

Zarządzeniem z dnia 06.08.2015 r., sąd ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. K. kuratora procesowego w osobie adw. L. R..

W odpowiedzi na pozew kurator procesowy wniósł o oddalenie w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu oraz zasądzenie na rzecz kuratora kosztów zastępstwa procesowego pozwanego. Uzasadniając swoje stanowisko w pierwszej kolejności podniósł, że na dołączoną do pozwu kserokopię pisma wystosowanego przez powódkę do Sądu Rejonowego w Opolu z prośbą o wskazanie, czy po zmarłym J. K. przeprowadzone zostało postępowanie spadkowe nie wskazała jakiej treści informację w tym przedmiocie uzyskała. Kurator procesowy podniósł również, iż powódka powołując się jako podstawę swojego roszczenia na przepis art. 353¹ w zw. z art. 60 kc nie przytoczyła okoliczności faktycznych uzasadniających roszczenie główne, do czego zgodnie z art. 187 § 1 kc jest zobligowany. Powódka nie powołuje się na konkretne, jednoznaczne okoliczności, które wskazywałyby jednoznacznie na wystąpienie po stronie pozwanego woli zawarcia umowy per facta concludentia, tj. m.in. tego kto w okresie od czerwca 2013 r. do czerwca 2014 r. dokonywał wpłat w postaci należności za pobraną energię elektryczną, kto był właścicielem rachunku bankowego, z którego wpłaty były dokonywane. To powieliliby na stwierdzenie, czy po stronie pozwanego wystąpiła wola zawarcia umowy z art. 60 kc. Ponadto kurator wskazał, iż zmarły J. K. był zameldowany pod adresem Ł. ul. (...) w okresie od 18.10.2006 r. do 06.05.2014 r. Jako czasowe miejsce zamieszkania zmarłego w okresie od 24.06.2013 r. do 06.05.2014 r. wskazano W. ul. (...). To na zmarłym, jako stronie umowy, ciążył obowiązek poinformowania powoda o zmianie miejsca zamieszkania, adresu do korespondencji, rozwiązania umowy. Z dołączonych od powoda dokumentów wynika, że faktura VAT nr (...) oraz nota odsetkowa nr (...) przesłane zostały na adres W. ul. (...), czyli okoliczność zmiany miejsca zamieszkania była powódce znana. O istnieniu tych należności pozwany nie mógł wiedzieć i obciążały one J. K. jako stronę umowy, a nie pozwanego. Błędnie powódka domaga się zapłaty odsetek od kwoty 66,38 zł za okres od 15.08.2013 r., a od kwoty 433,80 zł za okres od 03.01.2014 r. Kurator procesowy zauważył również, iż ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty zastało wysłane do pozwanego 03.07.2014 r. Powódka w uzasadnieniu nie wskazała, czy skierował do pozwanego inne wezwanie prócz powyższego. Nieuzasadnione jest twierdzenie powódki, że pozwany nigdy nie kwestionował istnienia zobowiązania wobec powoda, a z dołączonej informacji Wójta Gminy C. wynika fakt wymeldowania pozwanego z adresu Ł. ul. (...). W chwili wystosowania do pozwanego wezwania do zapłaty był adresem nieaktualnym i wezwania z dnia 01.07.2014 r. nie można uznać za doręczone w sposób umożliwiający pozwanemu zapoznanie się z jego treścią. Ponadto pozwany nie był stroną umowy i nie był zobligowany do poinformowania powoda o zmianie miejsca zamieszkania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. K. nie był stroną umowy sprzedaży energii elektrycznej z dnia 12.11.2007 r. o dostarczenie energii elektrycznej do lokalu związanym z gospodarstwem domowym, położonym w miejscowości Ł., przy ul. (...). Stroną powyższej umowy był J. K., który zmarł 06.05.2014 r. Faktury, na podstawie których dochodzone są należności od pozwanego wystawione są na J. K.. Pozwany przed wysłaniem wezwania do zapłaty nie zamieszkiwał pod adresem Ł. ul. (...) i nie mógł odnieść się do powyższego wezwania. Miejsce zamieszkania pozwanego nie jest znane.

Dowody:

- kserokopia pisma z dnia 01.09.2014 r. – k.4,
- kserokopia przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 01.07.2014 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k.5,
- kserokopia wniosku o udostępnienie danych z dnia 06.06.2014 r. – k.6,
- kserokopia umowy sprzedaży z dnia 12.11.2007 r. wraz z załącznikiem – k. 32-35,

- kserokopia wniosku o udostępnienie danych z dnia 25.06.2014 r. – k.38,
- kserokopia pisma z dnia 07.01.2015 r. – k.40,
- kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 43-46,
- kserokopia noty odsetkowej nr (...) – k.47.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przedmiotowej sprawie należało oddalić.

Zgodnie z art. 6 kc. ciężar udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przedmiot dowodzenia określa reguły dowodzenia tj. osobę na której spoczywa ciężar dowodzenia oraz przedmiot dowodu. Wskazać również należy, że zgodnie z art. 227 kpc samo twierdzenie o istotnej dla sprawy okoliczności nie jest dowodem, strona powołująca się na dany fakt powinna go udowodnić na podstawie określonych przepisami prawa środkami dowodowymi.

Sąd na podstawie załączonych do sprawy dowodów, rozstrzyga czy zgłoszone przez stronę powodową żądanie ma swoje uzasadnienie w momencie wystąpienia na drogę sądową. W przedmiotowej sprawie powód nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swych twierdzeń, z których wynikałaby legitymacja procesowa bierna M. K.. W przedmiotowej sprawie powódka zgłosiła powództwo o zasądzenie od pozwanego M. K. należności wynikających z umowy sprzedaży energii elektrycznej. Powództwo w procesie cywilnym co do zasady składa się z żądania oraz podstawy faktycznej, którą są okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda w postaci twierdzeń. W przypadku żądania zasądzenia zapłaty określonej sumy pieniędzy musi być wykazany tytuł z jakiego powódka domaga się zapłaty. W przedmiotowej sprawie istotne było zagadnienie, przeciwko komu powódka skierowała roszczenie w kontekście zaoferowanych jako dowody dokumentów, mających stanowić podstawę zasadności zgłoszonego powództwa.

Stosownie zaś do art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii. Sprzedaż jest umową, na podstawie której sprzedawca zobowiązuje się przenieść własność rzeczy na kupującego i wydać mu tę rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę (art. 535 k.c.). Powyższe przepisy należy uzupełnić regulacją z art. 5 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, o którym mowa w art. 7, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu. Stosownie do ustępu 2 umowy sprzedaży, o których mowa w ust. 1, powinna zawierać co najmniej - postanowienia określające: miejsce dostarczenia paliw gazowych lub energii do odbiorcy i ilość tych paliw lub energii w podziale na okresy umowne, moc umowną oraz warunki wprowadzania jej zmian, cenę lub grupę taryfową stosowane w rozliczeniach i warunki wprowadzania zmian tej ceny i grupy taryfowej, sposób prowadzenia rozliczeń, wysokość bonifikaty za niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy, okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania.

Z powyższych norm prawnych wynika, iż przesłanką podstawową dostarczania energii i świadczenia związanych z tym usług jest zawarcie stosownej umowy. Ponieważ umowy o których mowa w art. 5 ustawy Prawo energetyczne są umowami cywilnoprawnymi, zatem mają do nich zastosowanie wszystkie regulacje przewidziane w przepisach prawa cywilnego. W szczególności umowa o sprzedaż energii elektrycznej należy do kategorii umów dwustronnie zobowiązujących wzajemnych, co oznacza, że w przypadku tych umów obowiązek świadczenia ciąży na obu stronach i jednocześnie strony zobowiązują się w ten sposób, że świadczenie jednej z nich (sprzedaż energii) jest odpowiednikiem świadczenia drugiej (uiszczanie opłaty za dostarczone paliwo). Doniosłe znaczenie ma również fakt, iż jedną ze stron jest przedsiębiorstwo energetyczne, zaś drugą odbiorca indywidualny. Ponadto, zakwalifikowanie umów z zakresu prawa energetycznego do kategorii umów cywilnoprawnych wywiera ten skutek, że zastosowanie mają

przepisy traktujące o sposobie zawierania umów określone w prawie cywilnym, w tym ogólne przepisy o czynnościach prawnych.

Powyższe uwagi mają istotne znaczenie, albowiem powódka dochodząc przedmiotowego roszczenia powołała fakt zamieszkania i korzystania przez pozwanego w nieruchomości z dostarczanej energii elektrycznej w okresie dochodzonych należności. Powyższe stanowisko nie może się zostać uwzględnione, albowiem powołane przepisy prawa wprost stanowią, że podstawą istnienia stosunku prawnego dotyczącego sprzedaży energii jest zawarcie stosownej umowy, na warunkach prawem cywilnym i energetycznym przewidzianej. Zgodnie bowiem z art. 3 pkt 13 ustawy Prawo energetyczne odbiorcą energii elektrycznej jest każdy, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym. W ustawie nie zastrzeżono formy, w jakiej umowa ma być zawarta, zatem forma ta jest dowolna. Tym samym można przyjąć, że w świetle przepisów ustawy Prawo energetyczne dostawca oraz odbiorcy usług mogą wyrazić wolę zawarcia umowy o dostarczanie energii w dowolnej formie, w tym także przez czynności dorozumiane (*per facta concludentia*). A zatem obok formy ustnej lub pisemnej mogą to być jakiegokolwiek inne zachowania podmiotu w postaci tzw. czynności konkludentnych (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 12 grudnia 2012 r. sygn. III SA/Gd 627/12).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie był stroną umowy sprzedaży energii elektrycznej z dnia 12.11.2007 o dostarczanie energii elektrycznej do lokalu związanego z gospodarstwem domowym, położonym w miejscowości Ł. ul. (...). Umowa została zawarta ze zmarłym J. K.. Miejsce zamieszkania pozwanego nie jest znane, zatem nie można stwierdzić, czy wyraża on wolę na zawarcie umowy z powódką oraz czy faktycznie korzystał z dostarczanej energii elektrycznej. Ponadto dochodzone należności nie obciążały pozwanego, tylko stroną umowy J. K., sam pozwany o należnościach mógł nie wiedzieć.

Reasumując powódka nie udowodniła, by pozwany był zobowiązany do zapłaty dochodzonych należności za energię elektryczną. Na podstawie przedstawionych przez powódkę dowodów nie można też uznać, że doszło do zawarcia umowy *per facta concludentia*. Powód nie wykazał bowiem, by pozwany faktycznie dokonał zużycia energii w wysokości opisanej w fakturach, a tym samym by był dłużnikiem w sprawie o dostarczanie energii elektrycznej.

Z powyższych względów orzeczono jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia art. 98 kpc w zw. z rozporządzeniem z 13.11.2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej.